

ХРИСТИЯНСКА ЗАЩИТА

Органъ на Епархийското Свещеническо Братство „св. Царь Борисъ“ въ Варненската и Преславска Епархия
ЗА РЕЛИГИЯ, ПРОСВѢТА И ОБЩЕСТВЕНЪ ЖИВОТЪ

Двоенъ брой 2 лв.

Обявления се приематъ по споразумение

Излиза 2 пъти на месецъ

Годишенъ абонаментъ 20 лева

Двоенъ брой 2 лв.

† ВИДИНСКИЙ НЕОФИТЪ
Намѣстникъ-Председателъ на Св. Синодъ.

ВЪЗКРЕСЕНИЕТО ХРИСТОВО

Това е божескиятъ актъ, съ който Спасителятъ сложилъ блестящия вѣнецъ на Своего мироспасително дѣло. До Неговото идване въ свѣта, грѣхътъ и престѣпността до такава степенъ били наклонили вѣзницѣта на равновесието въ живота на човѣчеството, че катастрофата била неизбежна. Това обстоятелство било отбелязано отъ древнитѣ историци. Тѣ подчертали общото очакване, че ще се случи едно отъ двѣтѣ събития: или че ще се яви нѣкой и по чудесенъ начинъ да спаси свѣта, или че той ще се провали. Очаквало се: или възстановяване равновесието, или катастрофа и погибель.

При такова състояние на нѣщата се явилъ въплотениятъ Христосъ Синъ Божий. Неговата мисия била да предземе катастрофата, да спаси човѣчеството, като възстанови равновесието въ живота. Съ тая целъ Той прогласилъ и представилъ на грѣха, покварата и престѣпността, божественитѣ начала: вѣра и покаяние, братолюбие и правда, милосърдие и човѣщина. Но и това не било достатъчно да се уравни вѣзницѣта на нормалния животъ. Необходимо било Той да сложи върху тия вѣзници и Своята божествена праведностъ и святостъ, Своята божеска чистота и съвършенство, необходимо било Той да сложи Своя животъ. И Той извършилъ това съ готовность.

Евангелската история се знае. Само три години сж били достатъчни за Христа Господа да изложи и прогласи божественитѣ правила за покаяние и възраждане и за духовно културния възходъ на човѣчеството. Дивното слово на Спасителя проедало въ свѣта. Погледитѣ на всички отруднени и обездомени се обърнали къмъ Него. Тѣлпи народъ тръгнали подире Му. При влизането Му въ Иерусалимъ хиляди уста трогателно пѣли: „Осана, Осана“...! Народътъ проявилъ готовността си да възприеме великитѣ евангелски начала за животъ и благочестие.

Но адската сила на злото и престѣпността не отстъпили лесно своето досегашно предимство. Чрезъ книжници и фарисеи тя се организираща да даде решително сражение срещу Носителя на Мира и любовта, на обновата и равновесието. Христосъ Спасителятъ билъ прогласенъ за измамникъ и богохулникъ, Който трѣбвало да бже погубенъ. Подкупенъ, Иуда Го предава. Насътроеение на простата и лекомислена тѣлпа се измѣнява. Възторжената пѣсенъ „Осана“, се замѣня съ жестокия викъ: Разпни Го! И наистина Той бива сжденъ и осжденъ. Умъртвенъ и погребенъ.

Създадената надежда за обнова и спасение се разколебала. Понесла се мѣлва срѣдъ народа, че сладководниятъ проповѣдникъ не е билъ очаквания Спаситель и че Неговитѣ правила за правда и братолюбие нѣма да се приложатъ въ живота. Защото отъ сега, кой би посмѣлъ да проговори за тѣхъ, щомъ тѣх-

ниятъ Носитель загина тѣй безславнo. Дори Неговитѣ ученици и апостоли, изплашени и наскърбени, не сж били далечъ отъ тая мисль

Но въ тоя моментъ, когато тѣхната вѣра въ Спасителя се колебала и току що запаления въ душата имъ свѣтиликъ загасвалъ, станало чудото на чудесата: „Христосъ възкрѣсналъ“. Смъртъта била победена отъ Носителя на живота. Престѣпната адска сила била поразена. Възликувала цѣлата ви-

Ч. В. Х.

дима и невидима природа, небето и земята, ангелитѣ и човѣцитѣ. Катастрофата била подзета. Защото съ тежестъта на святостъта и праведностъта, съ тежестъта на великата жертва на Богочовѣка, възстановило се равновесието въ живота, извършило се изкуплението на човѣчеството.

Това е блестящиятъ вѣнецъ на мироспасителното дѣло. Христосъ Синъ Божий се въплоти, поучава, страда и умрѣ, заради нашитѣ грѣхове. Но Той възкрѣсна и се прослави, за да създаде твърда вѣра и чиста радостъ на своитѣ последователи. Нѣщо повече. Неговото славно възкресение винаги влива нравствени сили въ тѣхъ, та да могатъ и тѣ да образуватъ обществото на миръ и братолюбие, на свобода и социална правда и да творятъ царство Божие на земята.

Съ силата на Христовото учение и възкресение се счулиха робскитѣ

вериги на падналото подъ грѣха и престѣпността човѣчество; насилието се премахна; отстрани се и мрачната тѣжа на човѣшката душа. Възкрѣсналиятъ Спаситель обезсмърти правото и правдата, братолюбието и човѣщината, за да бждатъ тѣ постепенно наложени на свѣта. Тѣ сж силата, която ще поддържа равновесието въ живота. Голѣмото мнозинство отъ просвѣтенитѣ хора и сега вече сж убедени, че въпреки развоя на науката и знанието и въпреки чуднитѣ изобретения въ областъта на техниката, нѣма друга сила, която би могла да възроди нравствено и да омировъори човѣчеството, да опази неговитѣ културни постижения и да създаде епоха на истинска свобода, братство и равенство, освенъ силата на вѣрата въ Господа Бога. Само тая блага сила може да облагодѣява душитѣ и сѣрдцата и да подобрява човѣшкитѣ взаимоотно-

Редакцията поздравява читателитѣ съ великия празникъ и имъ пожелава пасхалната радостъ и свѣтлина да се излѣятъ изобилно въ тѣхнитѣ души!

ХРИСТОСЪ ВЪЗКРЕСЕ!

† Варненский и Преславский СИМЕОНЪ

Архипастирско пасхално приветствие

Настана великиятъ празникъ Христовъ — свѣтлото Му и славно отъ мъртвитѣ възкресение. Следъ тежкитѣ крѣстни страдания на Голгота — Той — Спасителятъ нашъ Исусъ Христосъ победилъ смъртъта и възкрѣсналъ тридневенъ отъ гроба. Плуваме и ние въ сегашно време въ бурно море отъ общенародни и частни болки

и страдания. Господъ нашъ Исусъ н и у ч и да носимъ съ търпение мжнотитѣ на живота, както и Той ги е понесълъ, като незлобиво агне, и да бждемъ твърди въ вѣрата и надеждата, че както Той е възкрѣсналъ, така ще настѣпи денъ, въ който и ние ще възкрѣснемъ. Мнозина въ сегашно време се трудятъ да изкубнатъ изъ нашитѣ сѣрдца и души тази вѣра и надежда — едничката крепка утѣха въ неправдитѣ и болкитѣ на живота. Но ние да не забравяме думитѣ на Христа: „Азъ победихъ свѣта“. За това душевно спокойни и радостни да празнуваме въ този денъ нашитѣ омразни страсти и всички въ истинска братска любовъ помежду си и съ непоколебима и твърда вѣра въ Господа нашего Исуса Христа, победителятъ на смъртъта, да посрѣтнемъ празника на свѣтлото Му възкресение.

Съ такива мисли и благопожелания поздравяваме всички наши християни и читателитѣ на „Християнска защита“, приветствуваме ги съ ХРИСТОСЪ ВОСКРЕСЕ и имъ благопожелаваме да празнуватъ за много години Възкресението Христово съ здраве и радостъ!

шения. И докато тя не укрепне въ душата на хората, докато евангелскитѣ правила за право и братолюбие не се приложатъ въ живота приказкитѣ за свобода, братство и равенство, ще си останатъ думи безъ реално съдържание.

За това благотворната сила на вѣрата трѣбва да обхване всички хора и да смекчи тѣхнитѣ взаимоотношения. Въковниятъ опитъ и грубата действителность ни говорятъ, че за тирания и насилие, за безправие и безчестие сж пригодни само ония хора, душитѣ на които сж закрити за благостъта на вѣрата. Но и тѣ всички не оставатъ въ това си състояние до край. Дохождатъ моменти, когато живоноснитѣ лъчи на Възкрѣсналия намиратъ цепнатини въ тѣхния затворъ, проникватъ тамъ, просвѣтляватъ ги, облагородяватъ ги и ги привличатъ въ църквата. Често пжти сами сме свидетели какъ довчераши отявлени безвѣрници и богомразци, подъ влиянието на тия лъчи, ставатъ вѣрни поклонници на Възкрѣсналия Спаситель и самоотвержени апостоли на Негово-

то учение...

Числото на отрицатели и безверници, сега и у нас не е малко. А хората, които сж загубили вѣрата си въ Бога, безспорно сж пакостни и за себе си и за ближнитѣ си. Поради това, празнувайки свѣтлата Христова Пасха, нека молитвено пожелаемъ, щото живителнитѣ лъчи на Възкрѣсналия да засегнатъ повече такива, закрити за вѣрата души, а Неговиятъ благъ духъ да ги привлече къмъ църквата, и да ги направи, заедно съ всички насъ, съучастници, както въ радостта на пасхалната трапеза тукъ, тъй и въ блаженството на навечернитѣ дни на царството Божие въ вѣчността.

ХРИСТОСЪ ВОСКРЕСЕ!

Моменти

Радостта на злбнитѣ хора е временна. Добриятъ, праведниятъ човѣкъ повечето страда, измъчва се, търпи гонения, неволи — дори и смъртъ. Крайната победа, обаче, е негова. Гробътъ на кроткия Учителъ отъ Назаретъ е билъ запечатанъ и пазенъ отъ човѣшката злоба. Тезъ камъкъ е билъ поваленъ върху гроба Му, а по желанието на книжниците и фарисейтъ той е билъ запечатанъ съ печата на властта, та да не би нѣкакъ си Божиятъ помазаникъ да излѣзе отъ гроба и наново да започне Своята изобличителна речъ.

Ангелъ, обаче, съ блѣскави дрехи дошелъ отъ небето, свалилъ гробния камъкъ и известилъ на мирносцитѣ, които рано дошли на гроба, че Оня, Когото убиха и поставиха въ гроба — възкрѣсналъ. „Впрочемъ, защо търсите Живия между мъртвитѣ“.

Сжщото се повтаря и съ Неговата невѣста — църквата. Съ вериги я вързватъ, гонения търпи, приковатъ я на кръста и постоянно я погребватъ. И тъймо, когато да се заеинитѣ уионци и всички тъмни личности съ нечиста съвѣсть и помисли, о чудо! — що да видишъ? Църквата е пакъ жива, будна, воинствующа, готова за нови подвизи, угроза за нечестивитѣ, незаконцитѣ и за гузнитѣ съвѣсти! Културтрегеритѣ, фашисти, национал-социалисти, легионери, националисти и както и да се наричатъ тѣ, искатъ да се убедятъ, че тя — църквата: *Fluctuant, nec mergitur!* Сера и до вѣки!

Заповѣдта на възкрѣсналия Назарянинъ: „любете се единъ други!“ е била камъкъ за препъване за всички служители на сатаната. Върху нея и за нея се е говорило и спорило и писало години подъ редъ — отъ всички богоборци. Обаче, тя си остава гранитна скала срѣдъ разяреното житейско море. Бунтарскиятъ и неговорчивиятъ духъ, обаче много пжти въ течение на вѣкове е осуетявалъ прилагането на този християнски законъ на любовта.

Колкото ереси, схизми, секти, толкова разкъсване на връзките на любовъ, които сж обединявали християнитѣ съ Бога въ най-страшнитѣ години. Материалнитѣ интереси, шовинизма, расовата гордостъ съ цѣлиятъ имъ кортежъ отъ страсти, постоянно копаятъ непроходими пропасти между народъ и народъ — между християни и християни. Днесъ не се радватъ християнитѣ вече взаимно, не сж състрадателни едни къмъ други, нито пъкъ си помагатъ, когато сж въ неваля. Какъвъ изобличителенъ урокъ ни даватъ въ това отношение синоветѣ на Израила, съ тѣхната внушителна солидарностъ. Германия стѣсни правата на еврейтъ и що стана? Еврейтъ отъ цѣлия свѣтъ се раздвижи, протестираха, бойкотираха всичко германско. Тѣхната солидарностъ се почувствува отъ цѣлия свѣтъ, защото тѣ скочи-ха като единъ човѣкъ отъ петътъ континента, за да остояватъ правата си и да подпомогнатъ на пострадалитѣ. Въ това време църкви се горятъ и хвърлятъ въ въздуха, а стотици хиляди християни най-

завѣрски се избиха въ Русия, Испания, Мексико и свѣтовната преодта, която такъвъ голѣмъ шумъ дигна около събитията въ Германия нито една дума, нито единъ протестъ противъ тия жестокости и неправди. Где е християнската солидарностъ? Где е христовата любовъ?

Отъ всичкитѣ църковни амвони се проповѣдва любовта на всемирния Учителъ и помазаникъ Божий — Господъ нашъ Исусъ Христосъ. Колцина християни, обаче, се стараятъ да приложатъ тази дейна божествена любовъ. За радостъ и удоволствие на безбожницитѣ и индеферентнитѣ срѣщаме мнозина християни, които не се покланятъ дори на възкрѣсналия отъ мъртвитѣ Исусъ Христосъ.

И ние искаме да възкрѣснемъ и ще възкрѣснемъ! Всички признаци за това сж на лице. Всички копнѣмъ и желаемъ по добъръ, по-християнски, по-трезвъ и по-интензивенъ животъ. Все по често и по често се чува словото Божие въ нашитѣ храмове. Душитѣ се каляватъ въ борби и страдания. Настъпва моментъ, създадено бла-

гоприятно положение да се използва разумно отъ всички вѣрни и добри синове на нашия народъ.

Религиознитѣ и национални сдружения постоянно увѣличаватъ своитѣ кадри. Кой не чувствува, че има голѣма разлика между това що сме сега и що бѣхме вчера. За всичко да благодаримъ на Бога и се постараемъ да разберемъ значението на времето. Децата просятъ хлѣбъ. Да имъ се даде. Чистиятъ хлѣбъ отъ бащинския домъ, да не го търсятъ вънъ отъ границитѣ на България. Знаете ли колко е страшно, колко е унижително да се проси хлѣбъ отъ неприятелитѣ на родъ и родина! Гладътъ е лошъ съветникъ. Той подборъ не прави. Приема каквото му се даде, отъ когото и да е безъ да може да проследи дали този хлѣбъ не е посипанъ или напоенъ съ отрова. Горѣ сърдцата! Организации, катихизически училища, християнски печатъ, енорийски братства, повече човѣщина и добротворство и ние ще дочакаме по-добри и по-благати дни. Ето повеленията на времето.

Христосъ възкресе!

Протонерей П. Икономовъ

Коя година точно е умрѣлъ Исусъ?

Споредъ италиянеца Алдо Каронъ

Всичкитѣ ни, може би, читатели помнятъ, чи миналата година християнския свѣтъ почелъ за деветнадестъ пжти стогодишнината отъ смъртъта на Исуса Христа и че, за първи пжтъ, това събитие взело тържественъ характеръ, тъй като знае се, че Палата обявила тая година за свещена. Но умрѣлъ ли Христосъ въ действителностъ преди 1900 години?

Ако разгледаме въпроса по хронологически редъ, безсѣмнено това нѣщо не е абсолютно точно. Забележително е, че свѣтъ сгрѣшилъ, като почналъ да пресмѣта годинитѣ отъ Рождество Христово. Първата година отъ християнското лѣтоброение, той приравнилъ съ 754 год. отъ основаването на Римъ, когато би трѣбвало да се приравни най-малко съ 749 г. Христосъ се родилъ презъ времето на царъ Ирода, който умрѣлъ презъ 750 год. преди Христа. Следователно, ако би трѣбвало да разгледаме въпроса отъ гледището на действителното лѣточисление, деветнадесетото столѣтие отъ деня на Спасителната смъртъ би трѣбвало да бжде минало още преди 5 години при естествената предпоставка, че Христосъ действително е умрѣлъ, съгласно преданието на 33 год. възраст. За много историци и тълкователи, най-важниятъ въпросъ се състоялъ въ установяване Христовата възраст при разпятието Му. Известно е, че Той билъ отведенъ на Голгота презъ единъ отъ празницитѣ на Иудейската Пасха и че, преди да започне проповѣдитѣ Си, пожелалъ да бжде кръстенъ отъ Иоана Предтеча. При тия данни, явно е че, за да можемъ да знаемъ на каква възраст умрѣлъ Спасителътъ, не остава освенъ да отговоримъ на следнитѣ два въпроса: На колко години билъ Христосъ при кръщаването Му отъ Иоана и колко време е проповѣдалъ? Отговора на първия въпросъ ни дава евангелистъ Лука въ 3-та глава отъ своето евангелие: „и Христосъ бѣ кръстенъ отъ Иоана, а билъ тогава наоколо тридесетъ години“. Какъ трѣбва да си обясняваме ние това „на около тридесетъ години“? Всѣки съ най-обикновенъ умъ човѣкъ ще отговори: за да е билъ Господъ на около тридесетъ години значи липсвали Му отъ тая възраст нѣколко месеца или той превишилъ съ нѣколко деня тая възраст. Но въ помощъ на тоя обикновенъ умъ се явява еврейскиятъ обичай, какъво човѣкъ можелъ на трийсетъ годишната си възраст да заеме нѣкой общественъ постъ. Цѣлиятъ, впрочемъ, Изтокъ никога не е възприемалъ, какъво човѣкъ може да се смѣта за умствено узрѣлъ, преди да

бжде достигналъ тридесетгодишната си възраст. Следъ Своего кръщаване, Исусъ се оттегилъ въ пустинята, гдето предстоялъ четиридесетъ дена, и следъ това се върналъ въ обществото, всрѣдъ което избралъ Своитѣ ученици, а после отишелъ въ Иерусалимъ. Евангелистътъ Иоанъ, разправяй и за тия работи, обяснява, че „Еврейската Пасха приближавала“. Отъ това, прочее, става ясно, че Христосъ започналъ Своя общественъ животъ въ предвечерието на една Пасха.

Той проповѣдалъ въ Иудея, после отишелъ въ Самария, а отъ тамъ въ Галилия, гдето предстоялъ въ Назаретъ. Но жителитѣ на тоя градъ, гдето Христосъ бѣ прекаралъ детскитѣ си години, единъ денъ Го изпждили, та Той се върналъ пакъ въ Иерусалимъ. Ето какъ споменава за тая работа Иоанъ: „Следъ станалото, Христосъ отишелъ въ Иерусалимъ, защото Иудейтъ празнували“.

Кой е билъ тоя празникъ? Безсѣмнено, Пасхата, защото, въ противенъ случай, Евангелистътъ не би употребилъ думата „празникъ“. Пасхата действително билъ най-официалниятъ еврейски празникъ. Следва, прочее отъ това да се разбере, че била изминала вече цѣла година, откакъ Исусъ бѣше почналъ да проповѣдва и че бѣ започнала друга година, която била тая на великитѣ епизоди, отъ които ние се ограничаваме да споменемъ само за избора на 12-тѣхъ Апостола и проповѣдта на планината. Втората година се приключва съ чудото на нахранването петъ хиляди души съ нѣколко хлѣба и риби по брѣга на Генисаретското езеро. А Евангелистътъ отбелязва: „Това стана нѣколко дена преди Пасхата великия еврейски празникъ“. Третата година на Исусовия общественъ животъ започва съ откриването тайнството на Ехаристията. Споретъ Му съ фарисейтъ и новитѣ Му напжтвания къмъ апостолитѣ характеризиратъ третата година. Христосъ почва да привлича общото внимание въ Иерусалимъ и да дава доказателства за Своята божественостъ. Евангелистътъ Иоанъ казва: „Между това приближаваше Еврейската Пасха, та много хора отиваха въ Иерусалимъ за да се очистятъ“ преди празника, търсѣха Исуса и си говорѣха помежду си въ храма: „Какъво мислишъ ти? И защо не идва на празника?“ Главнитѣ свещеници и фарисейтъ бѣха действително поржчели на всѣкиго, който би знаелъ, кжде се намира Исусъ, да имъ Го съобщи, останалото е известно: Иуда предаде Христа въ ржцетѣ на фарисейтъ, та по-

чнаха страданията, които свършиха съ разпятието на Голгота.

А сега нека резюмираме: Обществениятъ животъ на Исуса Христа почналъ при приближаването на Пасхата, а земниятъ Му животъ свършилъ на другата Пасха. Следователно, четири пжти преминала Пасхата презъ времето на обществения Му животъ; съ други думи, бѣха изминали три години: Първата година, отъ първата Пасха до втората, втората година отъ втората Пасха до третата и третата година отъ третата Пасха до четвъртата. А тъй като е известно, че Исусъ билъ кръстенъ отъ Иоана на 30 годишна възраст, то трѣбва да се приеме, че той билъ разпнатъ на кръста на 33 годишната Му възраст. Въ такъвъ случай, отъ чисто хронологическо гледище и като се вземе предъ видъ погрѣшеното отъ Диониса Малкия определяне на християнското лѣточисление, трѣбва да се възприеме, че повръщането на 19-я вѣкъ отъ смъртъта на Христа е било преди 5 години.

Отъ друга страна, тъй като тая грѣшка станала много късно, та не можела вече да се поправи, то преобладавало мнението у вѣрующитѣ, какво 33-а година отъ християнското лѣточисление е годината на Христовата смъртъ. При това положение, ние можемъ да считаме 1933-а година като 19-а годишнина на вѣка отъ деня на Исусова смъртъ. Господъ отишелъ къмъ смъртъта въ петѣтъ, казва апостолъ Иоанъ. „Еврейтъ, понеже било петѣтъ следователно навечерието на сжбота и за да не останатъ тѣлата на разпнатитѣ на кръста, тъй като оная сжбота била най-важниятъ денъ на годината, помолиха Пилата да имъ се строятъ коленетѣ и се вдигнатъ умрѣлитѣ. Когато войницитѣ отишли при първия и втория, за да имъ строятъ коленетѣ, видѣли че Исусъ билъ умрѣлъ. Не му строили прочее коленетѣ, но просто единъ войникъ уболъ Го въ реброто съ и кръвъ. Разпнатъ на кръста въ третия часъ на она петѣтъ, Христосъ издъхналъ въ деветия. Било пролѣтъ. Д-ръ Конст. Караджовъ.

Сей день...

Свърши се подвигътъ на въздържанието, утихна скръбта — свърши се страданието и блага вестъ на всѣкжде се разнася: радвайте се — Христосъ възкресе! Христосъ възкресе! повтарятъ и отекватъ балкани и морета: Христосъ възкресе! — шепнатъ звездитѣ на небето!...

На този тържественъ и чуденъ привѣтъ отговаря цѣлиятъ Божий свѣтъ И който чуе: „Христосъ възкресе!“ радостно отговаря: „истина възкресе!“

Да, вистина възкресе!

Погледнете какво чудо е сега въ цѣлата природа! Вижте какъ всичко възкрѣсва въ нея — изъ гроба на мъртвилото — тревитѣ, цвѣття горитѣ, полята — всичко въ природата днесъ празнува своето възкресение и се радва на новъ животъ.

Нека и всички ниевъ днешния тържественъ денъ, въ празника на свѣтлото Христово възкресение да слѣемъ нашата радостъ съ радостта на цѣлата вселена, да не се отчайваме въ борбата съ злото въ свѣта; да възкресимъ своята духовна и тѣлесна природа за новъ животъ, нова радостъ и веселие; да възкресимъ въ себе си състраданието, милосърдието, правдата и доброто; да възкресимъ въ сърдцата си мира и братската любовъ; да възкресимъ въ живота си смиренито, въздържанието, честността и святостта! Тогава именно нашата радостъ ще бжде радостъ чиста и свещенна, радостъ Божествена и сладка.

Радвайте се всички и се веселете, **Христосъ възкресе!**

Прот. Иосифъ Камбуровъ.

Платихте ли си абонамента?

Христосъ Воскресе!

**Копнежъ за вѣчностъ! На-
дежда за безсмъртие!**

Върху надгробнитѣ плочи хо-
рата пишатъ: „Вѣчна паметъ“
Паметниците се строятъ
отъ най-хубавъ гранитъ — за
вѣчностъ. Гениалнитѣ музи-
канти, поети и писатели съз-
даватъ „вѣчни поеми“. Херост-
ратъ изгори храма на Диана,
за да остане името му вѣчно.
Пирамиди, обелиски, храмове,
дворци се строятъ въ подѣ на-
пора на тоя копнежъ за без-
смъртие. Материални памет-
ници, материални творби, ма-
териални подвизи се издигатъ
за вѣчни. Преходното, подвиз-
ното, измѣнчивото, непосто-
янното се мчимъ да пресъз-
дадемъ въ вѣчноста, неизмѣн-
но, вѣчно. Мъртвата природа
ни се струва по-дълготрайна
отъ вѣчния духъ.

Подвизътъ на Исуса отъ
Назаретъ се състои въ това,
че издигна духа надъ матери-
ята, че превъзгласи реалнос-
тта на вѣчността, че обя-
ви смъртта стжжкана, разру-
шена. Не живота е стжжка, не
битието е случаенъ феноменъ,
не духътъ е плодъ на матери-
ята. Случайна е смъртта и
тя е премахната, както въ
съзнанието на хората, които
върватъ въ вѣчността, за да
не бждатъ вече роби отъ
страхъ предъ смъртта, тъй
и фактически въ реалното би-
тие на духовния свѣтъ, дето
смъртта е метаморфоза, пре-
минаване въ друга форма-би-
тие, „преминаване отъ смъртъ
къмъ животъ“, защото у Бога
всички сж живи.

Исторически тая победа бѣ-
ше изнесена отъ Исуса раз-
пнатия на Голгота Божии Синъ.
Неговия апостолъ пише до ко-
ринтяни, повървали вече въ
Христа:

— Вие, които сте кръстени
въ смъртта на Исуса сте
разпнали заедно съ Него стра-
ститѣ и похотитѣ си.

Това е условието за побе-
дата. Както златото въ
огнь се очисти отъ стран-
ни примѣси, тъй и лич-
ностъ и общество по пжтя
на страдания за правда
блѣсватъ съ вътрешната
си духовна стойностъ, ис-
тински залогъ за реална
вѣчностъ.

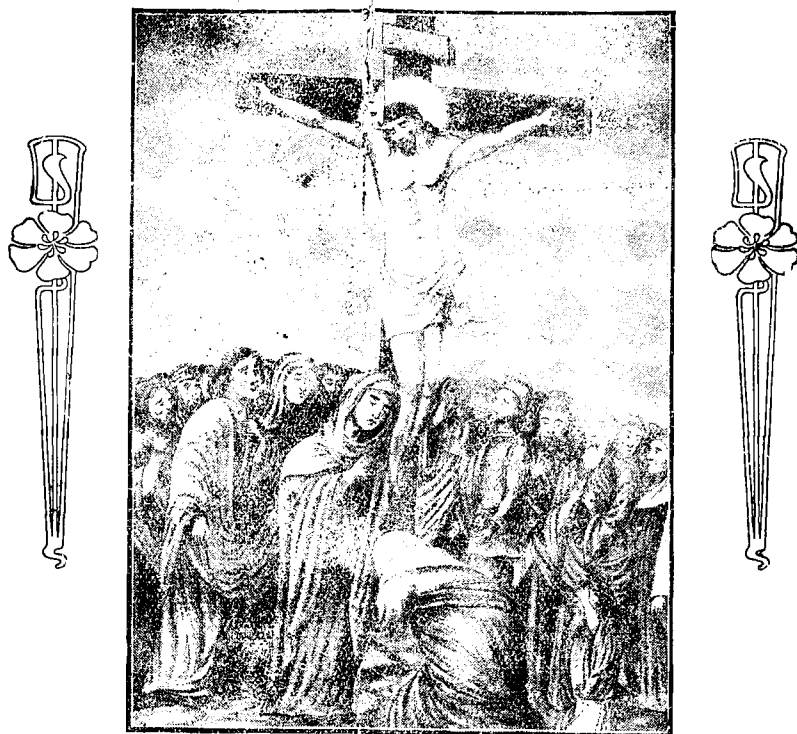
И както следъ разпятие-
то и смъртта на Голгота
дойде възкресението и побѣ-
дата надъ злото, така и

Спасителътъ

... Въ огнь на своето вцепенение,
Съ ужаса на дивия си викъ,
Човѣчеството трѣгна къмъ Голгота:
Спасителътъ великъ —
Богочовѣкътъ ... въ кръвъ облянъ,
На кръста прикованъ
Прощаваше се съ живота
И шепнеше съ кърнави уста:
„Прости имъ, Господи, прости!“

Изгрьлйи день се възмути,
Предъ злодеянието на ношъта —
Земята се потресе
И слънцето да блесне не посмѣ —
И мракъ и ужасъ се понесе
Надъ грѣшната земя. ...
И чу въвъ уплаха ношъта
Последний възгласъ на Христа:
„Прости имъ, Господи, прости!“

Владимиръ П. Анастасовъ

въ нашия животъ, пречис-
тенъ, изпитанъ, обгорялъ въ
пламъка на изпитанието,
трѣбва да се чака подновенъ
у Бога импулъсъ за духовенъ
възходъ, та че и материал-
но осмислене.

Нека и за изстрадала Бъл-
гария измислимъ край на из-
питанията и начало на вѣч-
на радостъ у Господа Иису-
са Христа.

Христосъ Воскресе!

Свещ. Енчо п. Иордановъ.

Варавва

Въ една иерусалимска тюрма се
измъчва човѣкъ. Прострянъ на лег-
лото си, бледенъ и треперящъ, той
очаква момента, когато изпълни-
телитѣ на човѣшкото правосъдие
ще му обявятъ, че за него е на-
стжпилъ последниятъ часъ и че го
очаква кръстно наказание. Струва
му се, че той вече вижда тоя
кръстъ. Той вече като че ли се
чувства прикованъ на него. Най-
жестоки страдания, предвестникъ на
предсмъртната агония, вече измъч-
ватъ членовѣтъ му. Вече тресатъ
и жаждата го изгарятъ. ... Къ е
тоя човѣкъ? Той е Варавва, бун-
товникъ е човѣкоубиецъ, треперещъ
сега предъ лицето на смъртта.

Но ето, той чува звукъ на би-
ближаващи се крачки, които спятъ
пъдъ вратата на келията му. Бра-
тата скърца, келията се отваря и
въ нея влиза римски стотникъ. Ва-

равва събира всичкото си мжест-
во, за да издържи известието за
смъртното си наказание безъ край-
но изнеможаване. Той иска да се
покаже, ако не силенъ, то поне
издръжливъ.

Но стотникътъ, като го погледна
въ лицето, казва следнитѣ прости
думи: „Варавва, ти си свободенъ!“
Варавва мисли, че сънува. — „Азъ
съмъ свободенъ? Свободенъ?“ — въ-
мори той презъ жѣби. — „Да сво-
боденъ си!“ — повтаря стотникътъ.
— Човѣкътъ, който се нарича царъ
иудейски и Синъ Божии, трѣбва да
умре вмѣсто тебе“. Но Варавва чу-
ва само две нѣща: че той е сво-
боденъ и че вмѣсто него трѣбва
да умре другъ. Той се вижда на-
вънъ отъ тъмницата и бѣга,
бѣга безъ да знае кжде. Но по-
степенно забавя крачкитѣ си и
размишлява. „Азъ съмъ свободенъ!
Но какъ така? Какъвъ чуденъ слу-
чай! Азъ искамъ да видя човѣка,
който трѣбва да умре вмѣсто мене!“
И той трѣгна къмъ Голгота, кждето
изпълнителитѣ на смъртната при-
сжда трѣбваше да водятъ него са-
мия ...

Когато той се приближи до Лоб-
ното мѣсто, тамъ имаше вече три
крѣста. На лѣво и на дѣсно сж
разпнати двама човѣци съ грубъ и
свирелъ изгледъ. Той ги познава:
тѣ сж другари на неговитѣ разбой-
нически подвизи. Единиятъ отъ
тѣхъ въ скарване уби римски вой-
никъ, другиятъ подпали нѣколко
кжщи, за да отмжсти за брата си,
убитъ отъ римски войникъ. Той
гледа и двамината и трѣпне при
мисльта, че ако третиятъ не би
билъ осъденъ на смъртъ, той тамъ,
между двамата разбойници, би ви-

сель прикованъ — той Варавва! ...

Неговиятъ благодаренъ погледъ
тогава се спира върху Оногова,
Който страда вмѣсто него, Чиего
лице не му се вижда прилично на
лицата на двамата останали разпна-
ти. Тази умора, тази бледностъ,
които Му придаваха измъченъ видъ
дшатъ съ безкрайна благостъ, съ
неизмѣрима любовъ. Това чело, увѣн-
чано съ трѣни, сияе съ божествена
чистота. Варавва не може да от-
кжсне очи отъ този небесенъ об-
разъ. ... Войницитѣ оскърбяватъ
иудейския Царъ и Го обсипватъ съ
порувания. А Той съ сладостенъ,
но съ отслабналъ отъ страданията
гласъ отговаря: „Отче, прости имъ,
защото тѣ не знаятъ какво пра-
вятъ“.

Варавва, привикналъ да грабва
ножа за какво да е, не разбира
такова самоотвержение: той си ос-
тава като прикованъ на мѣстото
си. Той чува пълнитѣ съ невѣрие
и своекористие думи на одного отъ
разбойницитѣ, но той не пропуска
утѣшителнитѣ думи, отправени отъ
Разпнатия къмъ другия разбойникъ.
Той пада предъ тоя Кръстъ и чува
отъ височината на Кръста зами-
ращъ гласъ: „Отче, въ Твоитѣ рж-
це предавамъ духа Си“. Само тога-
ва той вижда, че прекрасната глава
на Разпнатия се наклони безжизне-
но върху гърдитѣ, само тогава той
разбра, че Царътъ иудейски из-
дѣхна.

Като на сънъ Варавва забеляза
трауръ на природата: Тъмнина по-
крива земята; гръмъ и земетресе-
ние нарушаватъ нейното дълбоко
безмълвие. Той вижда около себе
си плачещи хора; чува думитѣ на
стотника: „Наистина Синъ Божии е
билъ Той!“ Вижда тълпата, която
се отдалечава съ обезобразени отъ
страхъ лица и се бие въ гърдитѣ
съ плачъ и ридания. Най-после
приближаватъ се състрадателни хо-
ра, които снематъ отъ Кръста тѣ-
лото на Разпнатия и го пренасятъ
въ близката гробница. ...

Голгота запусте. Отива си и Ва-
равва. По пжтя той си спомня, че
въ селото Еммаусъ, не далечъ отъ
Иерусалимъ, него го чакатъ жена
и деца. Той пристига тамъ, хлопа
на вратата и влиза въ хижата. Же-
на му, очудена и като че ли из-
плашена, го обсипва си питания.
Той отговаря, че сж го освободили
и че другъ е умрѣлъ заради него.
— Кой е той? — Въ мжжителна
тревога пита жената. — Исусъ,
Синътъ на Иосифа, Царътъ иудей-
ски, — отговаря Варавва. — Она
измамникъ, бунтовникъ и богохул-
никъ? — Не говори тъй жена: Той
не е измамникъ, не е бунтовникъ
и не е богохулникъ. Той наистина
е Синъ Божии. Пълна съ негодува-
ние и фанатизъмъ жената ругае
мжжа си и продължава да прокли-
на името на Разпнатия. Варавва,
като не можа да я укроти, започва
да чувствува, че гнѣвътъ закипява
въ него. Той вдига ржка и иска да
удари жена си, но веднага въ уши-
тъ му се чуватъ думитѣ: „Отче,
прости имъ, защото тѣ не знаятъ,
каково правятъ“. И за да не се под-
даде на първия лошъ поривъ, той
излиза отъ кжщи и цѣла нощъ
скита въ полето.

Най-после се показва зората: този
е първия денъ на недѣлата. Варав-
ва, изморенъ седна на края на

Изъ старитѣ архиви

(Цариградскитѣ дописникъ на „Християнское
чтение“ презъ 1872 г. редовно донѣся въ редак-
цията свѣдения за хода на борбата около учре-
даване Българска Екумения и обявяване схизма.
Нашитѣ бележки се черпятъ отъ тия дописки. Тѣ
и днесъ иматъ значение и се четатъ съ живъ
интересъ).

Желанието на ултра-елинската
партия се изпълни: Цариградскитѣ
свѣдения обявя Българската църква
разколническа. На този съборъ при-
сжствуваха представители на три
патриархата отъ източната църква,
а сжщо и кипърския архиепис-
копъ; само иерусалимскитѣ па-
триархъ се отказа да вземе участие
въ дѣлата му. Антохийскитѣ и
кипърскитѣ патриарси, а сжщо и
кипърскитѣ Архиепископъ, дошли

въ Цариградъ съ миролюбива аль,
да предотвратятъ разкола мѣду
гърци и българи, за жалостъ не
можаха да успѣятъ предъ безжѣ-
ната упоритостъ на ултра-елинската
партия, и показаха слабостъ, тѣ се
подчиниха на искането за разпѣ,
противъ който, както изгледа,
дълго се бориха.

Презъ време на тая борба, най-
ната гръцка партия прибѣгна въ
разнообразни сръдства, за да ли-
нуди, източнитѣ патриарси, да при-
ематъ становището на ултра-елин-
ска партия, именна за разколъ.
На 23 юлий тѣлпа надъ
се явява предъ цариградския па-
триархъ и настоява, да се обие
веднага събора и да се обяви из-
мата. Патриархътъ обещава да из-
пълни желанието на тази тѣлпа и
да действува (по изразъ заетъ

писменото заявление поднесено му
отъ „народа“).

— Съ тежката и остра секира на
правдата...

Сжщо отъ партията на ултра-ели-
ниститѣ бѣха призовани „за спаса-
ване православието“ сирския архи-
епископъ Александъръ Ликургъ,
Никифоръ Калотера и други про-
фесори отъ Атинския университетъ.
Аргументътъ, върху който се по-
дема тази борба отъ речената гръц-
ка партия, е опасността, че бъл-
гарскитѣ въпросъ въ сжщностъ е
замисль на панславизма, най опас-
ниятъ врагъ за всѣки елинь.

Въ тази долнопробна — парти-
занска подготовка на схизмата само
преосвещенъ Александъръ Ликургъ
претърпѣва поражение отъ страна
на иерусалимския и антиохийски
патриарси. Негово Блаженство пат-

риархъ Иеротей безцеремонно му
посочва вратата, като му заповѣда
да напусне стаята, наричайки го
интригантъ, който постжпва недос-
тойно за званието си. Мѣркитѣ за
осигуряване схизмата напредватъ.
Анхилския митрополитъ Василий,
който съветва умѣреностъ, и изка-
ва направо неодобрение къмъ дѣ-
лата на цариградския патриархъ,
бива отстраненъ отъ длжността
ректоръ на Халкинското богослов-
ско училище. Сжщата участъ за-
плашваше и двама отъ най-добритѣ
професори въ това училище: Архи-
мандритѣ Исанъ Анастасиади и
Илия Танталиди, които за да запа-
зятъ мѣстата си подадоха писмено
заявление до патриарха, че сж пре-
данны на дѣлото. Публичнитѣ де-
монстрации изъ цариградскитѣ улици
не стихаха. Дивата тѣлпа ругае

пжта, съ намѣрение да проси милостия отъ минувачитѣ. Като очакваше нѣкой великодушенъ минувачъ, той отново започва да мисли за великитѣ събития, на които той презъ последнитѣ дни бѣше свидетелъ . . . Тамъ далече той забеляза двама пжтници по пжта къмъ Еммаусъ, които въодушевено движатъ ржце и разговарятъ помежду си. На завоя на пжта се появява трети пжтникъ. Който започва разговоръ съ тѣхъ. И тримата, сега вече близо до Варавва, ей сега трѣбва да минатъ край него . . . Гласътъ на третия пжтникъ го поразява; той като че ли Го познава; чертитъ на лицето на пжтника той сжщо като че ли ги е виждалъ. . . Да, това е Той; това е Той, Който предъ очитѣ му умрѣ, като предаде духа си Богу! Но какъ той е живъ, по какъвъ начинъ Той е тукъ? И когато той изуменъ гледа това необикновено явление, чува думитѣ: „Нали тѣй трѣбваше да пострада Христосъ и да влѣзе въ славата Си . . . и да възкрѣсне въ третия день!“

Тогава отъ очитѣ на Варавва пада покривката. Той скача и, за голѣмо чудо на другитѣ двама пжтници, хвърля се къмъ нозетѣ на Исуса и възкликва: „О, Исусе, Месия, Сине Божий, помилуй ме!“ И той чува думитѣ: „Твоята вѣра те спаси; иди си смиромъ“.

Отъ той день Варавва стана новъ човѣкъ.

Прев. свещ. Ст. п. Юрдановъ.

Надгробниятъ надписъ на Исусовия гробъ

Пилатъ, римскиятъ управителъ, заповѣда да се постави надписъ на Исусовия кръстъ. Надписътъ гласѣше! „Исусъ Назарянинъ, юдейския Царь“. „Тоя надписъ, прочее, прочетоха мнозина отъ юдеитѣ; защото мѣсто, дето разпнаха Исуса, бѣше близо до града и написаното бѣ по еврейски, по латински и по грѣцки“.

Исусъ умрѣ на кръста. Стекоха се върнитѣ Му ученици, свалиха Го отъ кръста, измиха съсирилата се и засъхнала кръвъ по тѣлото Му, балсамосаха Го и Го положиха въ гроба. Надъ гроба Му нѣмаше никакъвъ надписъ.

Но три дни следъ погребението Исусово, въ онова свѣтло и победно утро, когато Той разжсѣ връзкитѣ на смъртта и стана тържествуващъ отъ гроба, дойде небесенъ вестителъ и постави следния епитафъ върху опразнения робъ: „**Не е тука**“.

И до днесъ тоя епитафъ върху Исусовия гробъ стои. Природнитѣ стихии и силитѣ на ада и безвѣрието не сж могли да го изличатъ и унищожатъ. Хилядитѣ по хиляди поклонници, що сж отивали да видятъ и смилено колѣнитачъ предъ гроба, сж прочитали епитафа.

Чуденъ епитафъ! Върху гроба на никой древенъ патриархъ, пророкъ, апостолъ, мждрецъ и благочестивецъ не е поставянъ такъвъ епитафъ. Нито върху гроба на Мойсея, Сократа, Конфуция, Зороастра и Мохамеда е издълбанъ епитафъ: „**Не е тука**“. Тлѣнитѣ останки, тѣлата на човѣшкитѣ величия лежатъ и гниятъ въ прѣстѣта. А въ

Исусовия гробъ нѣма никакви останки, никакво тѣло. Намѣриха се само „плащаницитѣ сложени, и кърпата, която бѣше на главата Му.“ Исусовия гробъ е съвършено празенъ. Преданието казва, че царица Елена при разкопкитѣ на Голготския върхъ намѣрила кръстъ. Но никжде не се казва да сж намѣрени Исусовитѣ кости. Прахътъ, корситѣ на обожаванитѣ земни мждреци, пророци и философи сж въ гробоветѣ имъ. Само Исусовия гробъ не съдържа никакви тлѣнни останки.

И тукъ е граматната разлика между Исуса и кой да е нареченъ свръхчовѣкъ. Фактътъ, че Исусъ не лежи въ гроба, че *Той е възкрѣсналъ*, туй е силата и славата на християнството.

Епитафътъ на Исусовия гробъ: „**Не е тука**“ и вѣстѣта на ангела: „**Той възкрѣсна**“, туй е най-удоволствения фактъ въ човѣшката история. Както стсита твърда и неподвижна масивната Витоса, издигайки главата си въ синия лазуръ, така стои гранитенъ и непоколебимъ факта за възкресението Исусово. Не може да се катурне. Той ни се налага. Ние трѣбва да го върваме.

Праздникътъ Исусовъ гробъ е осмиванъ отъ безвѣрието. Ренанъ подигравателно казаль: „Християнитѣ живѣятъ съ благоуханието на една праздна ваза“. Да и въ една по-истинска смисълъ, отколкото саркастичниятъ скептикъ е мечтаялъ. Такава праздна ваза е гробътъ въ Иосифовата градина, съ епитафа: „**Не е тука**“. И християнитѣ не сж престанали да живѣятъ съ нейното благоухание.

Епитафътъ върху Исусовия гробъ е станаль епитафъ на гроба на всѣки истински християнинъ. „Азъ съмъ възкресението и живота, който върва въ мене, ако и да умре, ще живѣе; и никой, който е живъ и върва въ мене, нѣма да умре до вѣка“. Това сж думитѣ, казани отъ Исуса на Марта отъ Витания, която плачеше на своя умрѣль братъ. Тия думи сж епитафа, върху много християнски гробове. Тия думи Исусови съдържатъ принципа лѣгналъ въ много епитафи върху гробоветѣ на ония, които сж вървали сърдечно въ Исуса и чийто животъ е билъ „скритъ съ Христа въ Бога“.

ОСНОВАНИЯТА НА ХРИСТИАНСКАТА РАДОСТЪ.

Праздника на възкресението, праздника на правдата на живота. Символично, съвпадение.

Човѣкъ инстинктивно отбѣгва неприятноститѣ и страданията, защото тѣ му изтощаватъ силитѣ, подкопаватъ здравето му и постепенно го убиватъ. Въ замѣна пъкъ на това той усърдно търси радостта, която увеличава и подслажда жаждата му да живѣе и все по вече го прави да чувствува чарътъ на своето сжществуване. Радостта е песѣнъ на живота, е химнътъ на победата надъ скръбъта и надъ „най-последниятъ врагъ — на смъртта“ (1 Кор. 15, 26.)

Радостта е основния тонъ на религията на живия Исусъ, защото

първата дума следъ възкресението му е била: **РАДВАЙТЕ СЕ!** (Мат. 28; 10). Ние християнитѣ винаги имаме сериозни и основателни мотиви да радваме. Никога обаче тѣ не сж били толкова силни както по случай свѣтлото Христово възкресение. Тогава и самата природа ликува заедно съ насъ. Съ очитѣ си виждиме какъ всичко се пробужда: горѣтѣ, полето, дѣбравитѣ, всичко облича нова промѣна и като че ли иска да вземе участие въ нашата радостъ. Самиятъ въздухъ се преизпълва съ свѣтлина, съ чародейна плътотъ, съ благоговѣние и пѣсенъ. Пълсътъ на живота на всѣкжде се чувствува, природата тържествува, а пѣсенъта на радостта и живота пълни въздуха. Кой не чувствува въ този день какъ великата радостъ на живота отъ природа го пленява и убодрява?

Возкресение! Праздника на правдата, на Божията правда. Ние се радваме винаги, когато правдата възтържествува надъ кривдата. И колкото победата надъ неправдата е по голѣма, толкова нашата духовна радостъ е по жива и по пълна. Кога се извърши най-великата неправда на земята? Тогава, когато синоветѣ на Израилския народъ поискаха да имъ се освободи единъ престѣпникъ, а Праведникътъ Пророкътъ и Помазаникътъ Божий, Първоизточникътъ на живота, отрече — убиха (Деян. ап. 3; 14).

„**Затова пъкъ никога Божията правда не го възстанови по тѣй блъскавъ начинъ, както тогава, когато той възкрѣсна отъ мъртвитѣ, ние всички сме негови свидетели**“ (Деян 3:15).

Да, голѣма утѣха е за насъ факта, че надъ насъ бди Божието правосъдие, което во вѣки не ще допусне да се разколебае вѣрата на праведника въ крайната победа на правдата и доброто.

Тигърътъ разжсѣ плячката си и следъ това спокойно заспива, казва единъ църковенъ писателъ. Само човѣкъ не може да спи спокойно, когато извърши грѣха, защото грѣхътъ гори и убива душата му, съ тежестта си го притиска, а съ отровата си го убива. Грѣзенето на съвѣстѣта е по-страшно отъ всѣкакви физически мжки. Времето може да излѣкува тѣлеснитѣ рани, но душевнитѣ никога. Кой ще ни отърве отъ тѣхъ? — Само Богъ може да прощава грѣховетѣ. Това не може го стои нито човѣкъ, нито ангелъ; нито наука, нито пъкъ каквато и да било друга поднебесна сила. Доказателство, че Богъ е живѣлъ между човѣцитѣ е факта, че Той установи тайнството изповѣдь или опрацаване на грѣховетѣ! Даде ни възможностъ и ние да възкрѣснемъ духовно отъ тинята на грѣха. Ние твърде много обичайки смисления ичистия животъ, благодарейки Богу за този безцененъ даръ, смиренъ навещаваме глави подъ епатрихия на духовника, за да се издигнемъ отъ тамъ възродени и духовно възкрѣснали. Блаженъ е този, който въ тѣзи дни е почувствуваль в дълбочината на душата си свѣта трѣпка на радостта — на примението му съ Бога.

Неприятенъ и отвратителенъ е и най-пищниятъ сардапалски банкетъ, когато знаемъ че следъ него илѣ смъртта, и на противъ сладка е най-горчивата хапка на роба,

който знае, че утре и за него ще изгрѣе зората на свободата. Човѣкъ понася всички неприятности и мизерии съ търпение, а често пжти и съ примирение, но предъ страшниятъ и неизбѣженъ край: смъртта и унищожението, той се ужасява. Казва се, че повечето хора умирали отъ страхътъ предъ смъртта преди последната капка масло отъ кандилцето имъ да изгори. Кой ще ни спаси отъ този последенъ и най-последенъ врагъ: Смъртта? — Този, който е казалъ: „Азъ съмъ възкресението и живота, който върва въ мене и да умре, вѣчно ще живѣе“. Силното желание да се не умира, а вѣчно да се живѣе сж го предавали много мислителни преди Христа, но то е оставало винаги празно желание, докато дойде Христосъ и ни увърби въ Своето безмъртно възкресение, за което ние свидетелствуваме (Деян. 2:32) и това свидетелство апостолитѣ сж запечатали съ собствената си кръвъ. **Исусъ и днесъ е живъ**. Ето висшата и непоколебима основа на нашето безсмъртие. Да се умре въ Христа, значи вѣчно да се живѣе. Чрезъ вратата на смъртта, ние влизаме въ истинския животъ. Днесъ сме въ притвора на вѣчността. Кафежа ще бжде разрушенъ а Освободената птичка ще отлети къмъ небесния лазуръ, защото тамъ е истинското й отечество.

Задгробниятъ миръ за никого вече не е загадка. Не всичко се свършва гукъ на земята; душата продължава да живѣе, а пъкъ на второто възкресение Христосъ ни увърява, че и тѣлата ни ще възкрѣснатъ. Да, това ще стане, защото това е волята на Божията правда. Тѣлото т. е другарътъ на душата, което е взело участие въ толкова много героични борби и то трѣбва заедно съ нея да се радва и получи своята награда за добритѣ дѣла извършени презъ време на съвмѣстното имъ сжжителство. Само тогава ще бжде цѣло и пълно спасението на човѣка, когато Сина Човѣшки ще спаси човѣка такъвъ какъвто ние го виждаме и знаемъ повръщайки му духовното и тѣлесно безсмъртие каквито той ги е ималъ и впоследствие изгубилъ чрезъ непослушанието на Адама и Ева.

Ето основнитѣ причини и мотиви днесъ, когато празнуваме свѣтлото Христово възкресение, тържествено да запѣемъ: „Този е деньтъ сътворенъ отъ Бога да се радваме и да се веселимъ въ него“.

Episcop Ullilas

НЕГОВОТО ПОСЛЕДНО великденско биене на камбанитѣ

Това бѣше на великата сжбота вечерята. Следъ четвъртъ часъ само въ селската църквица почва великденското праздненство.

По стълбата, която води отъ галерията, предъ една подвижна врата къмъ църковната камбанария се чува тежки стѣпки. Стариатъ Михаилъ отиваше да клепа камбанитѣ.

Църквицата имаше две малки сребристи свѣтли камбанки, които висѣха въ малката камбанарийка точно надъ олтаря. Тѣхнитѣ вѣжа минаваха презъ две дупки отъ лѣво и

българитѣ и ония, които имъ съчувствуватъ. По улицитѣ на Галата и Фенеръ се носи изъ хиляди гърла:

— Да живѣе султана, да живѣе разкола! Долу Иерусалимския патриархъ! Долу Иуда предателъ, измѣнника на православието и елинизма!

На 9 августъ съборътъ се свика. Единъ кореспондентъ на френски вестникъ предава тия подробности за заседанието:

— „Въ съседната до заседателната зала стая стояха преосвещенниятъ Александъръ Ликуръгъ, архиепископъ сирски, Никифоръ, Калотера, известни привърженици на крайнитѣ мѣрки, и заедно съ тѣхъ редакторитѣ на грѣцкитѣ вестници.

Патриархътъ (цариградскиятъ) разгледа противоканоничнитѣ действия на българския екзархъ, и пред-

ложи неговото отлѣчване. На второ мѣсто, следъ разглеждане въпроса за схизмата, патриархътъ обяви, че това е единствената мѣрка, която може да докара спасителенъ обратъ между българитѣ и да ги приведе въ лоното на църквата. Това предложение, обаче, срещна сериозенъ отпоръ отъ страна на Иерусалимския и Антиохийския патриархъ както и отъ страна на кипърския митрополитъ. Особено силно възстана противъ схизмата Иерусалимския патриархъ Кирилъ. На негова страна бѣше и кипърския митрополитъ Софроний.

Напротивъ в. „Византия“ (бр. 1608) увърява, че източнитѣ патриарси се съгласили съ цариградския патриархъ въ въпроса за обявяване българския екзархъ — разколникъ, а настоявали щото българския народъ да се при-

звелъ като намиращъ се въ общеніе съ цариградската църква.

За заседанието на 19 августъ, събътъ така сжщо не постигна желния резултатъ, поради упорството на патриарситѣ иерусалимски и антиохийски и кипърския архиепископъ. Съборътъ се отложи за следъ 8 дни. По отзивитѣ на грѣцкитѣ вестници презъ тия осѣмъ дни споменатитѣ източни патриарси влѣзли въ пеговори съ българскитѣ водачи, които изразили готовностъ, да нагавятъ всички възможни отстѣпки на цариградския патриархъ само да спосигне миръ.

То елинистичната партия не спи. Презъ тия 8 дни тя използва всичко срѣдства, за да попречи на мирно уреждане на спора. Надъ Иерусалимския патриархъ бѣха упражнени влияния отъ най-различно ес-

тество. Освенъ уличната тѣла при Иерусалимския и Антиохийския патриарси се явила депутация отъ видни и влиятелни цариградски грѣци (Савва-паша, Аристархъ-бей, Икиади-ефенди, Калиади и др.), които настоятелно ги принуждавали да отстѣпятъ на „народното желание“ и подпишатъ схизмата. Съ сжщата целъ при тѣхъ ходилъ и голѣмия богаташъ — Зарифи. Подобна постѣпка направилъ и смѣсения патриаршески съветъ.

Най-после, на 29 августъ следъ тържествена литургия, отслужена отъ патриарха Антима VI, се избира десетчленна комисиия, която да проучи българския въпросъ (само иерусалимския патриархъ не изпратилъ делегатъ въ тази комисиия, въпрочемъ и антиохийскиятъ назначилъ свой пълномощникъ при ус-

дѣсно на арката за хорътъ и сли-
заха надолу въ църквата. Делни-
ченъ денъ се клепеше отдолу и то
отъ министранти. Само недѣленъ и
праздниченъ денъ, както при про-
цесии вжата се теглѣха отгоре и
то отъ стариятъ Михаилъ. Той при-
тежаваше изкуствата да бие едно-
временно дветѣ камбанки, които из-
даваха съвсемъ отдѣлно своя звукъ
и не търпеше никой да му помага.

Тоя пжтъ обаче изкачването по
стълбата измори доста старецътъ.
Той дишаше днесъ по тежко отъ
обикновено. Изкачвайки се нагоре,
неговитѣ колени се разтрепериха,
той е старъ и изморенъ. „Ахъ вре-
ме е вече отдавна“, мислеше си
той „да ида въ вѣчния покой, но
Богъ все още не го желае, смърт-
та не дожда“. Той има вече
отдавна деца и деца на децата му
изгубени, земята е взела въ пазуха-
та си стари и млади, предъ него-
витѣ очи. Годишнѣт му падаха все
по тежко. Какъ се е само изкач-
валъ преди да бие камбанитѣ! И то
колко често само! Той не може да
си спомни...

Стариятъ мъжъ застана на таван-
ския прозорецъ и погледна на-
вънъ. Тукъ около църквата, той не
виде нищо друго освенъ гробове
съ малки кръстове, които разперили
ржце пазеха умрелитѣ. Кжде ли
ще бжде той следъ една година?
Дали пакъ на това мѣсто при кам-
банитѣ, за да оповести великден-
ския празникъ или може би
тамъ долу въ гробищата?

Богъ само знае. Той е готовъ
разбира се и смъртта за него е
добре дошла.

„Михаиле! Михаиле!“ викаше от-
долу клисарътъ.

„Какво има?“ отговори той отго-
ре, като протегна глава надолу.

„Почни съ дветѣ едновременно!
Време е!“

Следъ единъ моментъ камбанитѣ
почнаха да биятъ. Изпърво единъ
тонъ, после единъ втори, единъ
трети, единъ четвърти, тогава тонъ
въ тонъ, звънъ следъ звънъ, докато
всички се слѣха въ единъ звонъ.
Младешката, която бѣбреше предъ
храма Божи се отправи къмъ вра-
тата. Камбанитѣ наново замлъкнаха.

Преди когато почнеше Божията
служба, Михаилъ слизаше отъ та-
вана въ галерията, за да слуша
пѣнието и молитвата на вѣрующи-
тѣ. Тоя пжтъ обаче той не напусна
камбанитѣ. Това много ще го измо-
ри при новото изкачване, днесъ
той чувства една рѣдка умора.

Низко седна той на пейката. Въ
неговата глава звучеше още мета-
лътъ. Отдолу отъ църквата се чу-
ваше пѣсенята, а вечерниятъ вѣт-
ъръ свободно развеваше вжжата на
камбанитѣ като че ли му дойде
сънъ и старикътъ отпусна глава
върху гърдитѣ си. Той заспа и за-
снѣнува, че стои долу въ църквата,
че чува сребърнитѣ гласове на
децата и гласа на свеще-
ника, който се молеше въ ол-
таря. Главитѣ на присжстващитѣ
жители отъ селото му се навеждаха
ту изправѣха, като узрѣли класове
отъ вѣтъръ. И тия лица му бѣха
тъй познати, това бѣха лица на по-
койници. Ето тукъ е строгото лице
на неговия баща, тамъ неговия
по-старъ братъ, тукъ е той самиятъ
дванадесетъ годишния Михаилъ,
изпълненъ съ здраве, сила, радостъ
и надежда за щастие въ живота,

ловие, че той ще вземе участие въ
комисията само следъ достатъчни
опити за помирение съ българитѣ.
Вследствие на това, на 3 септем-
врий (именъ денъ на патриархъ Ан-
тима) патриаршията бѣше оглуша-
вана отъ непрекъснати вико-
ве на тѣлпата: „Да живѣе Ангимъ, да жи-
вѣе схизмата: Долу Иерусалимляни-
нътъ — Юда, предателъ!“

Но блаженный Кирилъ Иерусалим-
ски твърдо устоя, и заяви, че безъ
предварително съгласие съ бълга-
ритѣ той нѣма да вземе участие въ
събора, а своето мнение ще съоб-
щи, следъ като се посъветва съ
своитѣ архиереи. Антиохийскитѣ,
обаче патриархъ Иеротей, подъ зап-
лахата на тѣлпата и подржжана на
богаташитѣ, подписа осжждането
на българитѣ, въпреки убеждения-
та си, противъ желанието на соб-

Кжде е сега това щастие?

Въ паметята на стариятъ мъжъ
просвѣтна една едва глеяща звез-
дица, която освети миналото му.
Той виде тукъ само твърда работа
и бедностъ. Кжде е щастие?
Скрѣбъ и грижи покосиха неговия
веселъ характеръ и скоро неговото
лице се покри съ бръчки.

И разгвяха се картинитѣ ната-
тъкъ. Тукъ отлѣво на олтаря между
женитѣ той виде своята жена. Тя
бѣше тъй добра. Нека Богъ я на-
дари. Кколко много трѣбнаше да прѣ-
търпи тя, бедно създание! Нейнитѣ
очи изгубиха своя блясъкъ и скоро при-
еха изражение на едно тихо при-
мирение. Тя имаше единъ единст-
венъ синъ нейна надежда и радостъ
но той бѣше умрѣлъ. Кжде е *тога-
ва* нейното щастие?

Следъ това той виде единъ бо-
гатъ и силенъ мъжъ, който бѣше
неговиятъ нѣкогашенъ неприятелъ.
Последниятъ се наведе тукъ за мо-
литва, следъ което невѣроятно ско-
ро почна и той да се навежда до
пейката, Михаилъ бѣше възбуденъ
и неговитѣ гърди силно тупѣха.

„Богъ ще бжде нашия съдия!
прошепна той и остави бледното
чело да падне върху гърдитѣ му.“

„Михаиле, хей, Михаиле! спишъ
ли?“ чуваше се отдолу гласътъ на
клисаря,

„Какво?“ отговори станалиятъ из-
веднѣжъ старикъ. „Възможно е да
съмъ заспалъ. Никога не съмъ пре-
живѣвалъ тоя срамъ“.

И съ свикнали вече ржце Миха-
илъ хвана вжжата. Отдолу при цър-
ковната врата народа бѣбреше ка-
то пчели при роене. Червеното
църковно знаме гордо се развеваше.
Процесията вървѣше около
църквата и радостни гласове доне-
соха нагоре до стария звънаръ:

„Христосъ Възкръсе“.

Тържественото ехо отекна наново
въ сърдцето на стария мъжъ. Той
погледна въ тъмнината надолу, кж-
дето свѣтитѣ изглеждаха още по
свѣтли, кждето тѣлпата се движе-
ше напредъ, знамената се разве-
ваха свободно, вѣтърътъ разнасяше
пѣнието на вѣрующитѣ, което се
сливаше въ една осяща мелодия съ
биенето на камбанитѣ отгоре.

Никога преди, стариятъ Михаилъ
не е клепалъ тъй хубаво. Неговото
сърдце изглежда, че биеше съ ме-
талътъ. Камбанитѣ трептѣятъ и тѣх-

ствения си народъ и безъ да има
канонично право да представлява
цѣлата Антиохийска църква, затуй
защото седемъ отъ архиереитѣ въ
антиохийския патриархатъ въ пи-
сменно изложение, ясно, категори-
чно и недвусмислено заявяватъ, че
не сж съгласни по принципъ да се
подложатъ на сждъ и отлжчване
българитѣ или тѣхнитѣ водачи.

— „Членовѣт на събора, се каз-
ва, между другото, въ това изло-
жение сж длъжни да се освободятъ
отъ племенни възгледи и симпатии
като се стремятъ да бждатъ подра-
жатели на кроткия и човѣколюбивъ
Христосъ... Силнитѣ сж длъжни да
носятъ слабоститѣ на немощнитѣ...“

... Св. Църква винаги е показ-
вала снизхождение въ недогматиче-
скитѣ дѣла, за да запази непоко-
лебимо единство на народа. Нис-

ниятъ звънъ се издига нагоре къмъ
небето ту радостенъ, ту тъженъ. Звез-
дитѣ изглеждаха още по свѣтли, а
звонътъ на камбанитѣ като че ли
идеше отъ небето. Всрѣдъ радост-
ното тържество се чуваше пѣсенята.

„Исусъ живѣе! Исусъ живѣе! Али-
луя Исусъ живѣе!“ Тукъ Михаилъ
забрави своя животъ пълненъ съ
горчивини и тежестъ. Той забрави
че стои съвсемъ самичекъ въ свѣ-
та като едно старо безлистно дър-
во, оголено отъ вѣтѣра. Той чува
само радостнитѣ и тържествующи
тѣ гласове, които му съобщаваха
едно висшо щастие и наслада кои-
то той не познаваше до сега. Съ
включенасали ржце и превитѣ вратѣ
той теглеше вжжата. Сълзи изпъл-
ниха очитѣ му и неговото сърдце
биеше радостно както никога до
сега.

Изведнажъ, като внезапно ударъ
голѣмата камбана прозвуча единъ
последенъ оплакватъ звънъ, мал-
ката потрепера въ два следващи
удара и занѣмъ следъ умирающиятъ
звънъ на първата.

Михаилъ се бѣше сгромолясалъ
низко на пейката. По една дълбока
бръчка на бузата му, която извед-
нажъ прибледне като восъкъ, поте-
коха бавни сълзи.

Стариятъ Михаилъ не клепаше ни-
кога повече, неговата душа бѣше
отлетѣла горе къмъ вѣчния велик-
денски празникъ.

Отъ нѣмски: Ек. Д-ръ Панайотова

Източното църковно пѣние.

Всѣка нация, вследствие особенъ
начинъ на живота, на природата,
срѣдъ която живѣе, и други нѣкои
причини, има и своята особена му-
зика наречена *народна*. Особено-
ста на живота, срѣдъ който той
живѣе, обусловя отдѣлното му съ-
ществуване. Музиката е продуктъ
на народната душа, и за това, тя
живѣе съ него дори тогава, когато
нацията изгуби самостоятелното си
существование по коя и да е при-
чина. Въ такъвъ случай, музиката
е оня елементъ, който свързва ми-
налото съ настоящето и става вѣрна
сплътница на народа. Професорътъ
то музиката Сакати казва: „Всѣки
народъ слага своя индивидуаленъ
отпечатъкъ върху музиката, и за

читаме *противно на основнитѣ
начала на вѣрата, да се обяви
единъ многомилionenъ православенъ
народъ за разколнически*“. По този
начинъ подписътъ на патриарха Ие-
ротей, изразява само неговото соб-
ствено мнение, и то изнудено...
На 11 септемврий се състоя вто-
рото заседание на събора. На 16-
тото и последното, въ което бѣ
подписано отъ присжтствуващитѣ
32 члена на събора опредѣлени за
осжждане на българската църква
и обявяването ѝ за схизматична. На
17 септемврий това опредѣление се
чете тържествено въ патриаршес-
ката църква, а следъ една недѣля,
на 27 по всички грѣцки църкви въ
Цариградъ.

Ето текста на опредѣлението
— „Внимавайте надъ себе си и
цѣлото стадо, между което Духъ

това музиката въ разнитѣ народи
има свой различенъ колоритъ.“

Музиката въобще се дѣли на
източна и западна или европейска.
Музиката на балканскитѣ народи,
съ тѣхъ наедно и българската, при-
надлежи къмъ източната. Източната
музика е индивидуално и естествено
изражение на чувствата. За това е
и мелодична. Тя нѣма нужда отъ
хармонизация, когато западната е
изкуствено създадена на опредѣ-
лени гами, на които тоноветѣ като
непълни, изискватъ свои допълни-
телни странични тонове (хармониза-
ция) за да има мелодия. Първата
влие на чувствата, втората има за
цель да звучи приятно на ухото. За
това тя е подходяща за концерти,
а първата — за изражение на чув-
ствата.

Религиозната музика е най стария
уформенъ продуктъ на известна
нация. Още въ Библията ний четемъ
приобщението съ Бога да става
чрезъ музиката. Българската музи-
ка е сходна съ свѣтската народна
и слета съ она на другитѣ християн-
ски народи, а главно съ визан-
тийската.

Както византийската, така и бъл-
гарската музика, понеже сж отъ
източно потекло, иматъ голѣма об-
щностъ помежду си и допирни точки.
Доказателство може да служи,
освенъ друго, почти еднаквостта
въ мелодията на свѣтскитѣ пѣсни.
Пѣснитѣ на всички балкански на-
роди въ основата си иматъ *осмо-
гласието*. Св. Ив. Дамаскинъ, за да
обобщи напѣвитѣ на разнитѣ хри-
стиянски народи, които въ онова
време пѣли всѣки по своята на-
ционална мелодия, слѣлъ всички
тия разни мелодии въ едни общи
строко опредѣлени правила и съ-
ставилъ *осмогласието*. П. Сарафовъ
въ своето „Руководство за практи-
ческо и теоретическо изучаване на
восточната църковна музика“ казва:
„Отъ 862 г., т. е. отъ покрѣстване
на българския народъ до 1847 год.
въ българскитѣ църкви се е пѣло
безъ никакви църковни музика по
подражанне на основаната презъ
първата половина на VIII вѣкъ отъ
Иоана Дамаскина, и отъ първата
половина на XII вѣкъ до началото
на XIX вѣкъ, преработена и анали-
зирана отъ Иоана Кукузела и дру-
гитѣ реформатори. А пжкъ профе-
сорътъ по източно църковно пѣние
П. Диневъ въ предговора на изда-
дената му „Литургия“ (1920) казва:
„църковнитѣ източни напѣви се
употрѣбаватъ въ нашата църква
отъ приеманieto на православната
вѣра при българския царъ Борисъ
до днесъ“.

Въ историята има много примѣри,
които свидетелствуватъ засвѣршен-
ството и мелодичността на осмо-
гласното църковно пѣние. Визан-
тийскитѣ императоръ Валентинъ
(еретикъ) веднѣжъ е влезалъ въ
църквата въ време на богослужение
съ враждебно намѣрение къмъ Св.
Василий Велики, който е служилъ
тоя денъ. Императорътъ обаче оста-
налъ поразенъ отъ величието на
службата и сладкогласното пѣние и
едва ли не падналъ на земята.
Сжщо и пратенитѣ отъ ариянитѣ
войници, за да хванатъ Св. Атана-
сия Александрийтки въ време на
богослужение, не се осмѣлили да
прекъснатъ службата, понеже били
поразени отъ величественото бого-
служение и пѣние. Лицата, пратени

Свети ви постави епископи, да па-
сете църквата на Господа Бога, ко-
ято спечели съ своята кръвъ“, — за-
повѣдва избраниятъ съсждъ, пред-
сказвайки, че срѣдъ църквата Бо-
жия ще се подигнатъ гладни вълци,
не щадящи стадото и люде, говоря-
щи развратено, за да отжсватъ уче-
ници следъ себе си — и по тоя начинъ
заповѣдвайки ни да бодърствуваме.
Съ ужасъ и болка на сърдце забе-
лязахме, че и на последно време въ
лоното на вселенския престолъ, изъ
срѣдъ благочестивия български на-
родъ се дигнаха подобни люде, ко-
ито се осмѣлили да вмъкнатъ въ
църквата отъ свѣтския животъ нѣ-
какъвъ новъ принципъ — филети-
змъ и пренебржжвайки свещенитѣ
канони се осмѣлили да си образу-
ватъ и свое филетично незаконно
сборище. Ето защо, препасани как-

от руския князь Владимиръ въ Цариградъ, за да разбератъ, каква е християнската вѣра, и дали за-служаватъ да я приематъ, сж оста-нали смаяни отъ величието на служ-и сладкогласното пѣние на свѣческия хоръ въ Св. София. Тѣ разправяли това възторжено на свои господарь.

Тая особена мелодичнѣть и пъл-нота на източното църковно пѣние, даже безъ да бжде придружавано отъ други пѣвци, е едно отъ глав-нитѣ преимущества, които правятъ това пѣние най-подходно за църк-вата, гдето не винаги е нужно да се пѣе съ хоръ, а се изисква да буди у богомолцитѣ по-живо чув-ство на умиление и смиренность. Апостолъ Павелъ опредѣля самъ въ своитѣ послания до Ефесянитѣ (5:19) какъ да пѣемъ, като казва: „И разговаряйте се съ псалми и пѣсни духовни, пѣйте и възпѣвайте Господу въ сърдцето си винаги бла-годарящи за всичко Бога и Отца въ името на Господа нашего Иисуса Христа“. А въ посланието си къмъ колосянитѣ (3:16) казва: „Учете се и вразумявайте се въ псалми и пѣния и пѣсни духовни, като пѣете Господу съ благодатъ въ сърдцето си“. Думитѣ духовни пѣсни (Оде пневматике) означаватъ такива пѣсни, които се пѣятъ по внуше-нието на Св. Духъ въ противопо-ложность на старитѣ еврейски пѣсни, които се пѣяли за угода. Всичко това се достига най-рационално чрезъ мелодичнитѣ източни църков-ни пѣсни безъ да бждатъ поправени или украсени съ разни второсте-пенни и прибавени сходни гласове за хармонизация, която замѣглява главната мелодия на пѣсенята и взема концертенъ колоритъ. Всѣки звукъ и гласъ трѣбва да е звукъ на сърдцето, изразяващъ мисли и желания. Потуловъ, руски музико-логъ казва: „Православното духовно пѣние, може би, най-много под-хожда на идеала на християнската черковна музика“. Руското пѣние, освенъ гдето е чуждо на нашитѣ чувства, но е и негодно по еконо-мически съображения. Трѣбва да се подържа хоръ за литургията, и пѣвецъ за утрения и пр. А въ се-лата руското пѣние свършено не е възможно да се подържа.

Съставителитѣ на източното цър-ковно пѣние, имайки предвидъ целта на това пѣние — да настрой-ва християнитѣ религиозно, слели съдържанието на псалмитѣ съ ме-лодитѣ. Сжшитѣ пѣснопѣвци сж били едновременно и стихотворци. За това при източното църковно пѣние християнина, дори безъ да схване думитѣ на пѣснопѣнието, разбира винаги какво се пѣе и какви мисли се изразяватъ отъ са-мата мелодия. Съобразно съ това той бива винаги съчастникъ и из-разителъ на религиознитѣ възвнания било чрезъ придружаване пѣвца полугласно въ опредѣлени оконча-ния на пѣснопѣнието, било, най-сетне, чрезъ чувствование мисълта на пѣснопѣнието. Руското и въобще западното пѣние не настройва ре-лигиозно християнитѣ. Изразенитѣ душевни възвнания не достигатъ рели-гиозния миръ на християнина, но внушаватъ концертенъ екстазъ. И превъзходството на източното цър-ковно пѣние се състои именно въ това, че въ него сж схванати зако-нитѣ на мистицизма и психологи-ческитѣ закони на човѣка. За това днесъ църквитѣ се посещаватъ или

отъ ония, които служебно сж при-нудени да направятъ това, или отъ ония, които идатъ да слушатъ кон-цертна симфония. Тая симфония затѣпи религиозното чувство на младежта и за това тя не чувству-ва нужда да посещава църквата.

Източното църковно пѣние, което презъ всичкото си историческо съ-ществуване на българския народъ го е съпътствувало въ тежки пре-мена; пѣние, съ такива превъзходни качества, признати отъ най-капаци-тетни музиколози, днесъ е оставено на произвола, като мнозина наши музиколози, които не познаватъ освенъ западното пѣние, игнори-райки богатата му история и лите-ратура, осждаатъ го отъ невеже-ство, като чуждо и предлагатъ да се отмахне отъ църквата и се за-мѣни съ хармонизирани руски или „старобългарски“, както нари-чатъ тѣ, пѣния. Ако ни се отиде случай ще запознаемъ читателитѣ въ какво се състои това така наре-чено „старобългарско пѣние“. Сега обаче ще имъ напомнюваме, щото, когато ще се завърнатъ въ дома си отъ църквата на Великъ-денъ, да запѣятъ „Христосъ възкресе“ по руски, както се пѣе сега въ църк-вата, а следъ това да запѣятъ и по старому, както сж чули отъ роди-телитѣ си. Тогава да запитатъ сърд-цето си, коя отъ дветѣ мелодии е българска. Сърдцето имъ ще отго-вори истината.

А. И. Мановъ.

ИЗЪ ЧУЖДАТА ПРЕСА

Споредъ френскитѣ вестници две-тѣ дъщери на японския консулъ въ Белгия, Сато неотдавна били кръс-тени и приети въ лоното на Хри-стовата църква отъ папския пред-ставителъ въ Белгия — Госпожица Фусано 24 г. и нейната сестра 19 г. Съ особена радостъ и благораспо-ложение родителитѣ имъ сж одоб-рили това тѣхно решение. За сега и дветѣ сестри били въ Белгия и се радвали на особени симпатии, а следъ нѣколко седмици щѣли да отпътуватъ за Парижъ заедно съ баща си дето той билъ назначенъ за пълномощенъ мръ на Италия. Това събитие живо се коментира отъ цѣлата чуждестрана преса. Ма-сонитѣ които играятъ особена ро-ля въ Франция сж твърде недовол-ни отъ това събитие тъй силно и симпатично изнесено отъ пресата. Масонската преса както винаги и се-га непропуска случая да си излѣе всичката злъчъ върху християнство-то и да съветва и внушава на пра-вителството да вземе мѣрки про-тивъ християнството и то такива, каквито Мексиканското правителст-во вече прилага. А какви сж тѣ? Ето една отъ тѣзи мѣрки: на 15,012,573 жители християни допус-нали само 1,024 свещеници. Архис-пископа отъ Мексиканската столи-ца почналъ да върши вече енорий-ска работа: отслужвалъ три литур-гии на день, изповѣдвалъ, причис-тявалъ, болни причислявалъ и пр. Въ Щата Табаско на 224,168 жи-тели-християни прѣснати на 25,337 клм. допуснали само единъ свеще-никъ и пр.

Масонитѣ сж въ настѣпление го-всички линии, дори и у насъа ос-бено между висшата класа. Мус-лини и Хитлеръ, както съб-сжихме въ в. „Християнска Защи-та“, отдавна ликвидираха вече съ

тази тайнствена еврейска организа-ция. По случай разкритията около аферата Ставицки около която се вдига толкова шумъ, френскитѣ ве-стници изнесоха доста интересни работи за масонската организация и нейнитѣ попълзновения въ рабо-титѣ на Франция. Ние силно вѣрва-ме, че не е далечъ денътъ, когато и френскитѣ народъ ще последва примѣра на Италия и Германия спрѣмо тази международна Евро-пейска мафия.

Следъ като християнска Виена ликвидира съ сатрапията на широ-китѣ социалисти и ги обезоружи много работнически семейства кои-били на сила заставени да се от-кажатъ отъ бащинската си религия сега подали молба до виенския Архиепископъ да бждатъ на ново приети въ лоното на църквата.

Църковната управа е наредила една широка анкета съ цель да изучи най-подробно срѣдствата, съ които сж си служили социалисти-тѣ, и по единично виенскитѣ работници да бждатъ на ново при-ети като членове на Христосовата църква. Ние съ нетърпение чакаме резултата отъ тази анкета, която ще помѣстимъ въ колонитѣ на „Християнска Защита“ за да видятъ нашитѣ читатели методитѣ и срѣд-ствата, съ които сж си служили тѣ, за да убеждаватъ „че Богъ не съ-ществува“, че „религията е опи-умъ за народа“ и какъ сж ги убеж-давали да се запишатъ въ редове-тѣ на „другаритѣ“, които сж бѣха запрети на съ пушки и картечници да „спасяватъ“ австрийския на-родъ па и цѣлиятъ трудящъ се на-родъ отъ „религиозни заблуди“ отъ суевѣрия и пр.

Ще се повърнемъ.

ОТЗИВИ И БЕЛЕЖКИ

на в. „Пастирско дѣло“.

Нашиятъ съюзенъ органъ въ по-следния си брой (11) прояви една странна нервозность. По точно да се изразимъ, Редакцията се нервир-а, защото свещеницитѣ отъ Варнен-ската и Преславска епархия не се застраховали при съюзното застра-хователно дружество. Въмѣсто спо-койно и убедително да ни обяснятъ „грѣшката“, която сме сторили, цен-тралниятъ секретаръ на съюза ни и редакторътъ на в. „П. дѣло“ нер-вничатъ, като че ли сме казали нѣ-що обидно по тѣхенъ адресъ, като че ли съюзното застрахователно дружество е тѣхно лично дѣло, ка-то че ли то не е дѣло на конгре-ситѣ ни, на болшинството предста-вители на свещенството. Като че ли ние сме нападнали съюза и тѣ се считатъ длъжни да го бранятъ, като че ли безъ застрахователно друже-ство съюзътъ ни е осжденъ на смъртъ, та управата му се е зап-ретнала да го спасява. Но ние до сега съ нищо не сме дали поводъ да ни считатъ врагове, оппозиция, на съюза. Не сме искали неговата смъртъ. Не сме споменували ни съ-лошо ни съ добро имената на цен-тралния секретаръ или на редак-тора.

Защо ли тогава тѣ ни наричатъ оппозиционери на съюза, защо ли редакторътъ подхвърля закачката, че той очаквалъ да се обадимъ...

женни отци... Статия 2) Привърже-нитѣ на филетизма, които дрз-наха да образуватъ сборища върху такива принципи, ние съгласно све-титѣ канони, отлжчваме отъ едната света католическа и апостолска църква и ги считаме за схизматици. Затуй и отлжчилитѣ се отъ право-славната църква, издигнали си от-дѣленъ жертвеникъ и устроили си филетически сборища — по-рано от-лжчени бивши митрополити — Илариона Макариополски, Панаре-та и ловдивски, Илариона Ловчански, Антима Видински, и сега отлжчени-тѣ — Доротея Софийски, Партения Ни-шавски, Генадия Велешки, а сжщо и всички посветени отъ тѣхъ епис-копи, свещеници и диаconi, заедно

Ние, наистина, се обадихме, но не за да правимъ оппозиция, не за да влизаме въ полемика, каквато не желаемъ и в. „П. дѣло“. Ние пи-сахме само това, що мислимъ по въпроса за застраховката. А нима нѣкой има право да ни скове ми-сълта? Нима не бива да мислимъ въобще? — Не, драги колеги отъ съюзната управа. Простете ни, но ние сме си такива искони. И ако мислите, че е дошло време да за-творите и нашата уста, измамили сте се. Вие много добре знаете, че ако има свещеници въ България да мислятъ и да мислятъ свободно, и да изказватъ свободно мислитѣ си, такива ще намѣрите преди всичко въ нашата епархия. После ще ги видите и около съюзната управа и то — пакъ откърмени съ свободната, широка, безпрѣдѣлна приморска атмосфера. Каквото и да казвате, не сте прави, само затова, преди всичко, че не сте спокойни. Нерви-рате се и то безъ основания. За-щото добро или лошо, съюзното застрахователно дружество не е частно дѣло, а — на свещенството въ България. Какво становище биха взели спрямо него отдѣлни съюзни членове, това не ви засяга лично, за да се сърдите. Толкозъ.

Въ редакцията се получи прото-кола на учителския съветъ на II Варненска прогимназия, съ който протоколъ се дава опровержение на ст. „Училището е застрашено“, печатана въ бр. 8 т. г. на в. „Хр. Защита“. Въ идния брой ще помѣ-стимъ опровержението съ надлеж-нитѣ бележки на редакцията.

*

На първа страница 13-иятъ брой на „Погледъ“ помѣства изгледа на съвременната вавилонска кула — дворецътъ на съветитѣ въ Москва. Този дворецъ е 415 м. високъ, стро-енъ е отъ тифлиски камѣкъ, мраморъ и полиранъ гранитъ. На вър-ха стои статуята на Ленинъ — 80 м. висока. Една отъ залитѣ по-бира 20,000 души, друга 6,000 и т. н. Предната открита стълба е 150 м. широка.

Единствениятъ неджгъ на тази наистина грандиозна постройка е за сега факта, че е само проектъ. Никакъ обаче не бихъ се чудилъ ако проекта се изпълни. Не се ли построи (поне до половината) вави-лонска кула, не се ли градѣха ви-сящи градини между Тигъръ и Еф-ратъ, не се ли издигнаха пирамиди и свинксове край Нилъ? Може и дворецътъ на съветитѣ да се из-дигне, като лишно доказателство, че и тамъ, както нѣкога въ Афри-ка и Азия имаше самозабравени сатрапи, една шепа хора, които разполагатъ съ живота и смъртъта на милиони роби, годни само да издигатъ памятници, да строятъ дворци, да дѣлатъ тифлиски камѣкъ и да полиратъ гранитъ срещу кж-че хлѣбъ.

Абонирайте се и разпространявайте

Християнска

защита

то трѣбва, съ ревность Божия и же-лаейки, по справедливость, да спремъ разшириението на злото между този народъ, ние се събрахме тука въ името на Великия Богъ и нашъ Спа-ситель Иисуса Христа. Като приз-вахме съ съкрушена душа благо-датъта свихе отъ Бащата на свѣт-лината и като си поставихме за основа Евангелието на Иисуса Христа, въ което сж скрити всички съкро-вища на мъдрость и знание, ние разгледахме филетизма предъ сжда на евангелското учение и посгоян-ната църковна практика, и го намѣ-рихме не само чуждо, но и тъкмо противно на Евангелието и цър-ковната практика; а тѣзи без-закония, които постоянно се повта-

рятъ отъ какъ се е устроило безз-конното имъ филетично сборище намѣрихме явно заслужаващи кану-нично осждаване. Съвмѣстно съ све-титѣ богоносни отци наши „при-майки съ наслада божественитѣ ка-нони, изложени отъ тржбитѣ на Ду-ха — всеславнинѣ апостоли, седе-итѣ вселенски събора и помѣстни-събори и светитѣ отци — защо въ всички тѣ, просветени отъ единъ и сжщъ духъ, установиха полезното — опредѣляме: статия 1) Порица-ме и осждаме филетизма, т. е. пле-меннитѣ различия, националнитѣ препирни, съперничествата и раз-ритѣ въ Христовата църква, като считаме прогивни на евангелския духъ и правилата на нашитѣ бл-

съ всички духовни и миряни, които влизатъ въ общение съ тѣхъ, спо-дѣлятъ убежденията имъ, и считатъ тѣхнитѣ богопротивни благослове-ния и свещенодействия за действи-телни и канонически, всички тѣхъ обявяваме за схизматици и чужди на православната Христова църква.

Това е опредѣлението на събора, който въ Фенеръ бѣ нареченъ великъ, по скромность, като се от-казаха да го нарекатъ помѣстенъ. (следва)

Печатница „НОВИНИ“ — Варна